

pečnosti požární, povahu veřejného ústavu obecního, jehož provozování je součástí veřejné správy obecní; ale pak právní poměr uživatelů takového ústavu k obci podroben je všecek normám práva veřejného, a nelze užívání ono konstruovati jako soukromé právo služebnosti. I když by se však připustilo, že k takovým veřejným ústavům obecním mohou trvati pro jednotlivé osadníky zvláštní práva soukromá, neplyne nutně existence takového práva pro st-lku již z pouhého fakta, že ze sporné studně již po 40 let vodu čerpala bezplatně, o něž jedině st-lka domnělé své soukromé právo služebnosti opírá. V této skutečnosti nelze spatřovati nic jiného, nežli právě užívání obecního ústavu na základě platných zřízení ve smyslu a v základě § 10 č. 2. mor. ob. zřízení. A opak nelze dovozovati ani z té okolnosti, že jak st-lka tvrdí, až dosud spolu s ostatními uživateli studnu tu udržovala, přejímajíc tak — patrně u vědomí, že studna přináší jí zvláštní prospěch, — dobrovolně část nákladů, které náležely na obec, a které obec mohla ovšem uhraditi veřejnými dávkami vypsány dle předpisů dosud platných na osadníky event. na uživatele.

Jestliže tedy žal. úřad, řeše si pro sebe prejudiciálně otázku existence tvrzené služebnosti, dospěl k závěru, že užívání st-lčino nezákládá se na zvláštním soukromém jejím právu služebnosti, nýbrž jest jen obecným užíváním veřejného zřízení obecního dle § 10/2 mor. ob. zříz. a na tomto závěru, který je součástí skutkové podstaty nař. rozhodnutí, zbudoval svůj výrok, nelze shledati, že by tento podklad byl vadným. Jde-li však o zařízení obecní, dlužno náklady na jeho vydržování hraditi podle příslušných ustanovení obecního zřízení a obecní finanční novely. Poněvadž pak jde nesporně o zařízení v zájmu všeobecném, z něhož někteří osadníci, mezi nimi nepopřeně i st-lka, mají zvláštní hospodářský prospěch, není nezákonností v tom, požaduje-li se na st-lce k úhradě nákladů na jeho udržování příspěvek ve smyslu § 26 ob. fin. novely.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2815.

Živnostenské právo: * Na základě §u 54 živn. řádu nemůže živnostenský úřad stanoviti poplatky pro živnost sprostředkování služeb.

(Nález ze dne 30. října 1923 č. 18.045).

V ě c: Adéla F. a spol. v Praze proti ministerstvu ochodu o živnostensko-policejní úpravu živnosti sprostředkování služeb.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výnosem z 15. prosince 1919 stanovila zsp v Praze na základě ustanovení § 54, odst. 2 ž. ř. pro živnostenské sprostředkování služeb a míst v Praze a ve všech obcích policejního obvodu pražského výši poplatků, jež jest dovoleno vybírati, a vyslovila, že od osob práci hledajících nesmí se vybírati sprostředkovací poplatky. Rozhodnutí toto bylo ministervem obchodu potvrzeno, proti čemuž čelí stížnost, o které uvážil nss toto:

Stížnost namítá, že v živn. řádě není ustanovení, dle něhož by bylo lze pro živnost, o kterou tu jde, stanoviti nejvyšší sazby. Pokud jde o ustanovení 2. odst. § 54 ž. ř., o něž se nař. rozhodnutí opírá, tvrdí st-lky, že na základě tohoto ustanovení nemůže úřad vykonávati žádný vliv na úpravu sazeb, jako úplatu za soukromou činnost sprostředkovatelovu, směřující k tomu, aby mezi zaměstnavatelem a osobou službu neb zaměstnání hledající vznikl poměr služební, pracovní, učební nebo námezdní.

Názor tento dlužno uznati správným. Odst. 2. § 54 ž. ř. připouští pro živnost sprostředkování služeb a míst živnostenskopolicejní úpravu, a to buď generelně aneb pro jednotlivý podnik, avšak tato úprava nemůže se vztahovati na ustanovení výše poplatků za živnostenské sprostředkování služeb a míst. Plyne to z ustanovení § 51 ž. ř., jenž obsahuje předpisy o stanovení nejvyšších sazeb. Předpisy tyto jsou výjimkou ze zásady, že živnostníku jest ponecháno stanoviti cenu za zboží, jež prodává, a stanoviti úplatu za práci aneb činnost, kterou pro třetí osobu koná. Stanoviti nejvyšší sazby lze, poněvadž jde o výjimku z této zásady, pouze pro drobný prodej předmětů nejnnutnější denní potřeby a pro živnosti v tomto § taxativně vypočtené. Platnost tohoto výjimečného ustanovení nesmí býti samozřejmě rozšiřována na živnosti, které v tomto § jmenovány nejsou. Poněvadž živnost sprostředkování služeb a míst není v § 51 ž. ř. uvedena mezi živnostmi, pro něž lze stanoviti nejvyšší sazby, nelze pro ni stanoviti výši poplatků, jež jest dovoleno při jejím provozování vybírat.

Na tom ničeho nemění ustanovení § 21 e) živn. řádu, dle něhož každý žadatel o živnost sprostředkování služeb a míst má úřadu živnost propůjčujícímu zároveň se žádostí za koncesi předložiti k schválení řád provozovací, v němž zvláště stanoveny býti musí výška a podmínky poplatků, které majitel živnosti chce při jejím provozování vybírat. Schválení provozovacího řádu nemá povahu stanovení nejvyšších sazeb, nýbrž má jen ten význam, že majitel živnosti se musí při provozování jejím schválenými poplatky řídit, t. j. že nesmí od zákazníků více požadovati. K dosažení tohoto cíle směřuje povinnost, zákonem uložená majiteli živnosti, aby provozovací řád, ve kterém tyto poplatky musí býti uvedeny, vyvěsil v provozovací místnosti.

Vzhledem k těmto úvahám nemá naříkané rozhodnutí opory v zákoně a bylo je zrušiti dle § 7 zák. o ss.

č. 2816.

Popisní věci: Politický úřad může označení ulic jazykem státním v místě lázeňském — nesplní-li obec sama povinnost jí v tom směru uloženou — provést, aniž je třeba, aby se prve obecní zastupitelstvo na názvech ulic v jazyce státním usneslo.

(Nález ze dne 30. října 1923 č. 18.111).

Prejudikatura: Boh. 2435 a 2790 adm.

Věc: Obec K. proti ministerstvu vnitra stran označení ulic.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.